

раша. Така шребаше да споримъ азъ, ошговори дулгерино : но и кучешо шребаше да ме ухапе сосъ опашката си, а не сосъ злбыше си.

Единъ Селянинъ виждаше какъ спарыше человѣцы, когдашо чипашъ нѣкоя книга, шурашъ си очила, зарадъ шова и шой дойде въ Градъ, и искаше да ги купи. Търговецо му показа нѣкои, и шой шутивъ ги на носашъ си искаше нѣкоя книга, да види да ли са добры. Но понеже бѣше безкниженъ, мыслеше какъ е работа въ очилаша, шого ради и искаше други похубавы, но и сосъ нихъ не можеше да прочите нищо. Найпослѣ рече му шърговецо : Пріятелю! шы или добрѣ не видишь, или не знаешъ да чипешъ. По врага! ошговори селянино : Ако бы знаялъ да чипемъ, не бы пошребувалъ швоише очила, зацошо очите ми швѣрдо добрѣ виждашъ.

Единъ царскій дворянинъ бѣше возлюбилъ една княгиня сосъ голема спрасъ, но не смѣеше да ей изяви свояша любовь. Княгиня обаче кояшо бѣ примѣшила неговаша спрасъ, рече му единъ день : Желала бы